

Η κοσμογυρισμένη τρομπέτα

/ [Πεμπτούσια](#)

image not found or type unknown

Μπήκαν στο αμάξι κι ο μπαμπάς έβαλε μπρος τη μηχανή. Θα πήγαιναν να φάνε στο εστιατόριο του κυρ Γιάννη σήμερα. Οι μεζέδες του, το κρασί του, η φιλοξενία του αλλά και οι αμέτρητες ιστορίες του ήταν πολύ δημοφιλείς στη γύρω περιοχή. Έτσι ο Γιώργος, ο Λάμπρος και οι γονείς τους είχαν αποφασίσει σήμερα να τον «τιμήσουν» με την παρουσία τους και να γευτούν τα χωρίς αμφιβολία πεντανόστιμα εδέσματα που θα τους πρόσφερε.

Όταν έφτασαν, η υποδοχή ήταν θερμότατη. «Καλησπέρα σας, περάστε, καθίστε εδώ παρακαλώ», ο κυρ Γιάννης τους έβαλε να καθίσουν σ' ένα τραπέζι με θέα την

ους καταλόγους και κατευθύνθηκε στον τι θα παραγγείλουν.

Ο Λάμπρος άνοιξε τον κατάλογο

αλλά κάτι τον εμπόδιζε να διαβάσει, κάτι τον τύφλωνε. Σήκωσε το βλέμμα του για ν' αποφύγει την αντανάκλαση του ήλιου και τότε ήταν που το πρόσεξε για πρώτη φορά. Ο ήλιος είχε ρίξει τις ακτίδες του πάνω σε ένα χρυσό μεταλλικό μουσικό όργανο, που κρεμόταν στον τοίχο, σχεδόν πάνω από το τζάκι.

«Αυτή που λες είναι η τρομπέτα του πατέρα μου», είπε με στόμφο ο κυρ Γιάννης,

που είχε καταφτάσει φέρνοντας τα πρώτα μεζεδάκια. «Ναι, έχουμε έρθει αρκετές φορές εδώ, αλλά πρώτη φορά την παρατηρώ», ανταπάντησε ο Λάμπρος και συμπλήρωσε: «Είναι μουσικός ο πατέρας σας;» Ο εστιατορας χαμογέλασε. «Μπορείς να το πεις κι έτσι. Από μικρός ο κυρ Στέλιος, ο πατέρας μου, έπαιζε με την τρομπέτα του στα διάφορα μακεδονίτικα πανηγύρια. Έβγαине τότε στην πλατεία με άλλους μουσικούς και έπαιζαν διάφορα **παραδοσιακά χορευτικά τραγούδια της Μακεδονίας**.

%trobetta1_%

Αλλά αυτό το μελωδικό πνευστό δεν έχει γνωρίσει μόνο την Ελλάδα. Έχει ταξιδέψει και στην Αμερική. Πολύ αργότερα ο κυρ Στέλιος έφυγε μετανάστης για κείνα τα μέρη ψάχνοντας μια καλύτερη τύχη πάντα με σύντροφό την τρομπέτα του. Εκεί βέβαια γνώρισε τη **τζαζ** μουσική. Έτσι σταμάτησε για λίγο τα μακεδονίτικα και άρχισε να παίζει τα βράδια μετά τη δουλειά τέτοιου είδους μουσικά κομμάτια σε διάφορα μαγαζιά. Έτσι έβγαζε και κάτι παραπάνω. Αλλά θυμάμαι πολύ ξεκάθαρα από τα γράμματα του που τα διάβαζα μικρός, ότι τόνιζε το πόσο είχε ξετρελαθεί τότε με τη τζαζ μουσική.

%trobetta_2_%

Όμως πολύ μονολόγησα. Φάτε πρώτα και θα σας συνεχίσω μετά την ιστορία της τρομπέτας. Τι θα παραγγείλετε λοιπόν;»

Μετά από λίγα λεπτά το τραπέζι γέμισε με όλα τα καλά. Σαλάτες, κρεατικά, μεζέδες, όλα ήταν νοστιμότατα. Ο Λάμπρος έτρωγε γρήγορα - γρήγορα για ν' ακούσει τη συνέχεια της ιστορίας. Όταν τελείωσαν το γεύμα τους και κατέφθασε το επιδόρπιο, ήρθε ξανά ο κυρ Γιάννης και τους ρώτησε αν έμειναν ευχαριστημένοι. «Όχι απλά το ευχαριστηθήκαμε, το κατευχαριστηθήκαμε. Ήταν όλα πολύ περιποιημένα και πεντανόστιμα», του απάντησε ο μπαμπάς πολύ σοβαρά. Κι ενώ έτρωγαν το επιδόρπιο τους, μια καρυδόπιτα μούρλια, ο μαγαζάτορας συνέχισε την ιστορία της τρομπέτας, με το βλέμμα των μικρών καρφωμένο πάνω

«Που λέτε, όταν ο πατέρας μου γύρισε από

την Αμερική, άνοιξε αυτό το εστιατόριο και παράτησε για λίγο την τρομπέτα. Όμως αυτό το όργανο δεν έμελλε να σωπάσει για πολύ. Ένας ξάδερφός του από την Κέρκυρα, μουσικός σε μια από τις **φιλαρμονικές** του νησιού, του ζήτησε να τη

δανειστεί για κάποιες συναυλίες.

Έτσι η τρομπέτα μας ταξίδεψε και στο Ιόνιο, στο όμορφο νησί της Κέρκυρας, όπου αυτή τη φορά δεν πήγε για να παίξει ούτε μακεδονίτικα παραδοσιακά τραγούδια ούτε τζαζ κομμάτια αλλά **κλασική μουσική**.

[youtube <http://www.youtube.com/watch?v=xm1JvErmrzg>]

Βλέπετε η τρομπέτα μπορεί να χρησιμοποιηθεί και χρησιμοποιείται σε πολλά είδη μουσικής, παρόλο που είναι **χάλκινο πνευστό**. Μετά από καιρό, ο Κερκυραίος ξάδερφος μας την έστειλε πίσω. Αλλά ο κυρ Στέλιος από κει και πέρα σπάνια έπαιζε. Όλο έλεγε «ας αναλάβουν τώρα οι νέοι.» Πέρασαν τα χρόνια και η τρομπέτα σκούριασε. Έτσι την κρέμασα στον τοίχο, για να την βλέπουμε όλοι μας και να θυμόμαστε την ιστορία της. Αυτά.»

«Μπορούμε να την πιάσουμε λίγο στα χέρια μας;». Ο κυρ Γιάννης δίστασε λίγο, αλλά δεν ήθελε να χαλάσει χατ

να την περιεργαστούν και τ... , εξηγούσε

ταυτόχρονα: «Να από εδώ φυσάμε, από το **επιστόμιο**. Αυτά τα 3 κουμπάκια λέγονται **έμβολα** και τα πατάμε σε διάφορους συνδυασμούς για να παιχτούν οι νότες που θέλουμε.» Ο Γιώργος ρώτησε : «Κύριε Γιάννη, ξέρετε κι εσείς να παίζετε τρομπέτα;» Ο εσιάτορας πήρε ύφος νοσταλγικό. «Λίγο ναι, όταν πήγα φαντάρος έπαιζα τα **στρατιωτικά εμβατήρια**. Ήμουν για μια μεγάλη περίοδο στη στρατιωτική μπάντα. Γιατί, ξέχασα να σας πω ότι η τρομπέτα είναι πολύ δημοφιλής όχι μόνο στη μακεδονίτικη, στη τζαζ και στη κλασική αλλά και στη **στρατιωτική μουσική**»

«Άντε παιδιά, ώρα να φύγουμε. Θα ξανάρθουμε, δεν

χανόμαστε. Θα τα πείτε τα υπόλοιπα την άλλη φορά.» Ο Γιώργος, ο Λάμπρος και οι γονείς τους ευχαρίστησαν τον κυρ Γιάννη και τον αποχαιρέτισαν. Ο τελευταίος τους συνόδευσε μέχρι την πόρτα και τους ευχήθηκε: «Καλό δρόμο να 'χετε και να μας ξανάρθετε!» Έκλεισε την πόρτα και κοίταξε νοσταλγικά την τρομπέτα που κρατούσε στα χέρια του. Ευλαβικά την κρέμασε πίσω στη θέση της.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος